

Къмъ българитѣ

(По случай руския походъ)

О, братя! да бждемъ отъ каменъ!
Духътъ ни смиренъ да е пламенъ.
Отъ кремъкъ хвърчаща искра!

Сурова да бжде ржката,
Която ще сочи въ борбата
Побѣдната горда заря!

Съ послѣдния звѣнъ погребаленъ
Надъ нашата вѣра света,
Да сложимъ въ ковчега завѣтенъ:
И кости отъ отъ Плѣвенъ печаленъ,
И бѣли отъ Шипка цвѣтя,
И прѣстъ отъ Тракийски полета!

Залѣзна великата слава
На горди Столѣтовски дни!
И тъменъ бръшлянъ пропѣлзява
Надъ стрѣмни балкански долини, —
Днесъ яростъ отъ сѣверъ звѣни:
Врѣхлитатъ ни руски дружини!

Напрѣгайте мишици, о братя!
Върховенъ е нашия дѣлъ!
Тозъ, кой е кърмилъ свободата
И далъ я на други народи —
Ще мине той тежки несгоди,
Ще бжде и воленъ, и цѣлъ!

Людмилъ Стояновъ.